

تحلیل شاخص های برنامه ریزی محیط زیست شهری و توجه به کیفیت و رفاه انسان

آرمین ریاحی سامانی^۱* بهنام علیپور^۲

۱-دانشجو کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری ، دانشگاه دانش پژوهان پیشرو اصفهان Armin_riahi91@yahoo.com
۲-کارشناسی مهندسی عمران ، عضو باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان دانشگاه آزاد اسلامی شهرکرد Eng.alipour70@yahoo.com

چکیده

مسائل عمده و پیچیده ای که امروزه شهرهای ما با آن روبرو هستند ، علاوه بر بسیج عمومی نیروها و فعالیت ها، نیازمند تقویت دانش فنی و روش های اجرایی در بهبود شرایط زیست انسان است. اهمیت بازسازی رابطه بین برنامه ریزی شهری و سلامت عمومی در دهه های اخیر به رسمیت شناخته شده است و یک امر ضروری می باشد. محیط فیزیکی شهری می تواند از طریق فرایندهای مختلف از جمله برنامه ریزی شهری، طراحی شهری، معماری منظر، طراحی زیر ساخت، معماری و برنامه ریزی حمل و نقل شکل بگیرد. در این راستا موثرترین روش آن است که از آخرین تجربیات داخلی و خارجی مطلع گردیده و ضمن انتخاب روش های اصلاح ، آنرا با شرایط و امکانات داخل هماهنگ کنیم. به این طریق ایده برنامه ریزی شهری مناسب به عنوان یک پدیده فکری که به دلیل گستردگی در سطح بین المللی و بهره مندی از بنیاد های علمی و دانشگاهی از پایه های منطقی کافی برخوردار است، ابزار مفیدی تلقی می گردد. با توجه به اینکه شهرها موجوداتی زنده ، پویا و انسان محور هستند ، اهمیت برنامه ریزی شهری با توجه به اصول و معیار های آن در طول برنامه ریزی بلند مدت برای شهرها ضروری می باشد. در این پژوهش سعی شده است با رویکرد توصیفی - تحلیلی و جمع آوری اطلاعات براساس مطالعات کتابخانه ای (اسنادی) به بررسی شاخص های برنامه ریزی مناسب برای بهبود محیط زیست و کیفیت و رفاه انسان پرداخته شود و سپس راهکارها و پیشنهادهایی برای یک برنامه در جهت سلامت شهر و رفاه ساکنین شهری ازجمله درک بهتر نابرابری های شهری، تدوین ضوابط و مقررات شهری و درک تغییرات حاصل شده از مداخلات در محیط زیست ارائه شده است.

واژه های کلیدی: برنامه ریزی شهری ، کیفیت زیست محیطی ، قابلیت زندگی ، برنامه ریزی فضایی